

[Bramsnæs.]

Det er efterhaanden fastslaaet overalt i Verden, hvor man har beskæftiget sig med disse Problemer — jeg har fulgt temmelig nøje med deri, fordi det er Problemer, der interesserer mig personlig —, at Ulykkerne, Risikoen i meget stærk stigende Grad er knyttet til Hastighedens Højde. I England har man for et Par Aar siden indført Hastighedsbegrænsninger paa visse Omraader, hvad man ikke har haft før. I England har man siden den Tid faaet nedbragt Antallet af Ulykker; Antallet af dræbte er blevet væsentlig mindre, og den engelske Minister for Transport, som har med disse Ting at gøre, har udtrykkelig motiveret sit Syn paa disse Spørgsmaal med, at Nedgangen i det væsentligste skyldes Indførelsen af en Maksimalhastighed paa de Omraader, hvor man har faaet Lov til det i England, det vil sige paa stærkt befærdede Arealer, derimod ikke overalt. Denne Mulighed for Begrænsning af Hastigheden anser man i England netop for Aarsagen til, at man har faaet Ulykkestilfældenes Antal til at gaa ned, absolut set, ikke alene procentvis set i Forhold til Befolkningen, men absolut set.

I Danmark er vi endnu paa det Standpunkt, at talmæssigt set øges Ulykkestilfældene fra Aar til Aar. Jeg tror, det var heldigt, om vi i Tide tog disse Spørgsmaal op til indgaaende Behandling. Jeg tror egentlig, vi burde have et særligt Institut til at interessere sig for disse Problemers Løsning. Det er ikke, fordi jeg nærer nogen Tvivl om, at Spørgsmaalet varetages paa udmærket Maade af den højtærede Justitsminister, og det er heller ikke, fordi jeg har nogen Tvivl om, at hans Personale er fuldkommen paa Højde med, hvad der kan kræves i den Henseende, men der mangler noget af det Samarbejde paa Vejbygningsomraadet og Sikkerhedsomraadet, som jeg tror der maa til. Vi burde paa en eller anden Maade her i Danmark skabe et Vej-, Færdsels- og Sikkerheds-Institut eller -Departement, hvad man nu vil kalde det, som fik alle disse Problemer forenet under fælles Synspunkter. Vi ofrer umaadelig mange Penge paa Vejbygning. Jeg tør ikke sige, at jeg i nogen som helst Maade er Ekspert paa disse Omraader, men jeg har set saa mange Udtalelser fra Folk, som jeg maa antage er Ekspertter paa disse Omraader, at jeg tror, jeg kan slaa fast, at der ikke er den Enighed og den virkelige Sikkerhed med Hensyn til Vejbygning, som der burde være. Det er et Punkt, som efter min Opfattelse

staar Sikkerhedsproblemet saa nær, at jeg mener, man paa en eller anden Maade maa kunne faa de to Ting knyttet sammen.

Det vækker somme Tider Forundring, naar man ser, hvordan Retssager angaaende store Ulykker behandles og afgøres af Domstolene. Jeg skal naturligvis ikke kritisere Domstolene, men jeg tror dog, det vilde være heldigt, om man kunde opnaa at faa fastslaaet en nogenlunde ensartet Behandling af, skal vi sige: Færdselsdrab. Det synes nu noget tilfældigt, hvor meget man idømmer af Straf i den ene eller den anden Jurisdiktion, og jeg har det Indtryk — det kan være, det er forkert —, at det er forholdsvis billigere at begaa Færdselsdrab her i København end i visse andre Dele af Landet.

Der gik for nogen Tid siden gennem den københavnske Presse næsten som en Rædsel over, at en Mand var blevet idømt 8 Maaneders Fængsel, eller hvor meget det nu var, for at have kørt et Menneske ned og dræbt ham og derefter kørt videre. For mig synes det ikke at være nogen stor Straf at faa 8 Maaneders Fængsel for at have dræbt et andet Menneske, enten det er sket ved Lige-gyldighed eller som Følge af, at Drabsmanden har været saa fuld, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Jeg mener, at de to Ting ganske kan sidestilles. Der blev under vedkommende Sags Behandling af Forsvareren gjort et Synspunkt gældende, som rører et Syn paa saadanne Problemer, der forundrer mig. Nu skal en Forsvarer naturligvis sige alt, hvad han kan finde paa for at hjælpe sin Klient, og han har Lov til at komme langt ud i den Henseende. Men saa vidt jeg husker, blev det gjort gældende af Forsvareren, at den Mand, der var blevet dræbt, var en Mand, der gik paa Gravens Rand, en gammel Mand. Hvis den almindelige Mening i Danmark gaar i den Retning, at det skal være billigere at slaa gamle Folk ihjel end andre, saa at Bilisterne i paakommende Tilfælde saa at sige kan vælge under Hensyn til, hvor stor Risikoen er, tror jeg, vi er ved at komme længere ud end gavnligt for det danske Folk ved Bedømmelsen af denne Risiko.

Det er, som sagt, ikke, fordi jeg vil hævde, at Forsvareren ikke maa fremhæve, hvad han kan finde til Begrundelse for en Mildnelse af Straffen for den, han skal forsvare, men det forekommer mig, at et saadant Synspunkt — jeg antager ikke, det er almindeligt, og jeg tænker heller ikke, Dommeren tog Hensyn dertil, men det giver dog Udtryk for, at der er nogle Mennesker, der mener saadan — vidner om en fuldstændig Mangel paa Forstaaelse af Be-